

Sinä iltana Halla ja Erno kävivät syömässä ravintolassa juhlistaakseen Ernon pääsyä Greenforceen . Tämän jälkeen Erno palasi asuntoonsa. Hän ja Halla olivat olleet yhdessä vasta sen verran vähän aikaa, ettei kumpikaan kokenut vielä tarpeelliseksi asua yhdessä. Erno meni lähes saman tien nukkumaan, sillä hän halusi totuttautua säännölliseen vuorokausirytmiiin ennen Greenforce- koulutuksen alkamista. Koulutus alkoi jo kahden päivän päästä, mutta Erno koki sen alkaessa olevansa henkisesti hyvin valmistautunut. Ensimmäiset kaksi viikkoa olivat käytännössä katsoen pelkkää teoriaa ja psykologista valmennusta. Omia vahvuuksia ja heikkouksia kartoitettiin, ja lisäksi reagoitua ja paineensietokykyä mitattiin ja kehitettiin erilaisilla testeillä. Koulutus myös siinä sivussa pakotti Ernon kehittämään englanninkielen taitojaan, vaikka hänen kielitaitonsa oli alkujaankin jo aika hyvällä tasolla. Erno ja muut hänen ryhmänsä jäsenet seisoivat aseistautuneina Greenforcen koulutuskeskuksen ulkopuolella. Rakennus muistutti hallimaista jätteenjalostuskeskusta, mutta oli jonkin verran pienempi. Rynnäköharjoitus oli alkamassa. Tositilanteissa Greenforce- ryhmän jäsenten käyttämät aseet oli ladattu kaksivaiheisilla lamautusluodeilla. IEPO:n aseistettujen työntekijöiden kantamat aseet olivat nimittäin poikkeuksetta non-letaaleja. Harjoituksissa käytettiin kuitenkin pelkkiä kumiluoteja. Greenforcen biopoliisien tummanvihreät uniformut ja kypärät oli valmistettu erikoiskeraameista. Ja huolimatta siitä, että olivat lähestulkoon yhtä kevyitä kuin kankaasta valmistetut tavalliset vaatteet, ne pysäyttivät normaalit luodit niin tehokkaasti, että biopoliisi selvisi ammutuksi tulemisesta pelkillä mustelmilla. Siksipä kumiluodin osuma ei tuntunut kovinkaan kummoiselta. Vihollisen virkaa toimitti kouluttajista ja kokeneemmista Greenforce-poliiseista koottu ryhmä. Rynnäkö sujui melko hyvin koulutettavien tasoon nähden. Erno tosin sai osuman melko varhaisessa vaiheessa ja joutui sääntöjen mukaisesti siirtymään syrjään. Vaikka ryhmä hävisikin kouluttajille, oli suorituksen taso tässä vaiheessa koulutusta hyvä. Oikeisiin kenttätehtäviin pääsemistä edeltävä koulutusvaihe kesti puolitoista vuotta. Sinä aikana Halla sai varsinaisen työsuhteen jätteenjalostuslaitokselta ja hän ja Erno muuttivat asumaan yhteen. Erno tunsu motivaationsa yhä vain kasvavan, vaikka koulutus olikin hyvin vaativa niin henkisesti kuin fyysisestikin. Lopulta koitti hetki, jota hän oli ristiriitaisin tuntein odottanut. Ensimmäinen oikea tehtävä. Hybridilentokone odotti Merialuksen kiitoradalla. Erno marssi tehtävään varustautuneena muiden ryhmäläistensä kanssa koneeseen. Hänen hyvästeltyään Hallan hetki sitten, tämä oli ollut ymmärrettävästi huolissaan. Olihan kyseessä kuitenkin ensimmäinen tositilanne Greenforcen joukoissa. Tavalliset biopoliisit sekaantuivat hyvin harvoin yhtä vaarallisiin tilanteisiin, kuin mitä Greenforce käsitteli. Useimmiten se jahtasi rikollisryhmiä, joiden toiminta perustui ympäristölakeja rikkovien tuotteiden, kuten laittomien geenimuunneltujen organismien myymiseen. Pari päivää sitten heidän ryhmänjohtajansa Dan Johnson oli yhdessä IEPO:n johtokunnan edustajan kanssa esitellyt heille kohteen ja toimintasuunnitelman. Kohde oli Keski-Afrikassa sijaitseva öljykenttä. Fossiilisen öljyn tuottaminen, myynti ja käyttö oli viisi vuotta sitten kielletty kansainvälisellä sopimuksella. Monet eivät olleet tätä kuitenkaan hyväksyneet ja öljylakia rikottiin tiuhaan ympäri maailmaa. Suurin osa käytössä olevista öljyvarannoista oli tällä hetkellä järjestäytyneen rikollisuuden hallussa. Niin oli myös Ernon ryhmän kohteena oleva öljykenttä. Yleisesti ottaen valtiovallat eivät olleet kovin ahkeria valvomaan öljylain noudattamista, sillä niillä oli muutenkin täysi työ pitäessä levottomat ihmisjoukot kurissa. Öljylain suhteen melkein kaikki likainen työ olikin IEPO:n vastuulla. Lentokone oli muutamassa tunnissa Afrikan mantereeseen yläpuolella. Monet kaupungit, joiden yli he lensivät, olivat täysin hylättyjä. Aavikoituminen oli ajanut ilmastopakolaisia joukoittain liikkeelle niin Afrikan sisäisesti kuin Afrikasta poisikin. Viljelykset olivat monessa paikkaa tuhoutuneet kuivuuden takia, eikä edes juomakelvetonta vettä ollut juuri

saatavilla. Teknologia minkä tahansa veden puhdistamiseksi juomakelpoiseksi oli kyllä olemassa, mutta läheskään kaikilla ei ollut siihen varaa. Afrikan elinkelpoisuus oli oikeastaan suurimmalta osin avustusjärjestöjen vesikuljetusten varassa. Kone saapui Keski- Afrikan entisen sademetsävyöhykkeen yläpuolelle, joka nykyisin oli enimmäkseen aavikkoa tai kitukasvuista savannia. Sademetsiä oli olemassa enää yksittäisinä pieninä laikkuina, joista suurin osa oli jatkuvan häviämisen uhan alla. Kaikki oli pelkkää loputonta autiomaata, jota silloin tällöin laikuttivat laajat heinikot. Muutamia hylättyjä kyliä erotti juuri ja juuri pieninä täplinä. ”Alamme nyt lähestyä kohdetta! Laskuvarjot selkään ja jonoon järjesty!” Johnson käski. Jatkuu